

Ένα διαφορετικό αγόρι αλλάζει τον κόσμο

Περούλα Αντωνού

A Storybird

Ένα διαφορετικό αγόρι αλλάζει τον κόσμο

Πετρούλα Αντωνού

Illustrated by

--

Published on

November 30, 2019

© Storybird 2019 All rights reserved

Ήρθε επιτέλους η πολυπόθητη ημέρα! Όλοι οι μαθητές της τετάρτης τάξης ήταν κατενθουσιασμένοι, αφού ο Διευθυντής του σχολείου είχε οργανώσει για χάρη τους μία ημερήσια εκδρομή στο πανέμορφο ζωολογικό πάρκο της πόλης. Για όλους αυτή η Δευτέρα ήταν μια ξεχωριστή ημέρα, εκτός από τον Δημήτρη, που η όψη του προσώπου του έδειχνε σαν κάτι σοβαρό να τον απασχολεί.

Μέρες τώρα δεν είχε διάθεση να πάει στο σχολείο. Σαν κάποιος να του είχε κλέψει το κέφι. Έτσι και σήμερα το πρωί όταν ξύπνησε ήταν σκυθρωπός. Έφαγε το πρωινό του βιαστικά κι ύστερα κάθισε για λίγο στον καναπέ, περιμένοντας τη μητέρα του να τον πάει στο σχολείο. Ξαφνικά άρχισε να νιώθει έναν έντονο πόνο στο στομάχι. Δεν έπρεπε σε καμία περίπτωση η μητέρα του να καταλάβει κάτι.

Η κυρία Κατερίνα, η μαμά του Δημήτρη, υποψιαζόταν από καιρό ότι κάτι σοβαρό τον προβληματίζει, αλλά σήμερα είχε αποφασίσει να κάνει μια συζήτηση μαζί του, χωρίς δισταγμούς, προκειμένου να μάθει την αλήθεια.

- Δημήτρη, έχω προσέξει τον τελευταίο καιρό πως κάτι σε απασχολεί. Τι σου συμβαίνει και είσαι τόσο θλιμμένος;

Ο Δημήτρης δεν απάντησε. Έτρεξε στο δωμάτιό του για να φέρει τη τσάντα για το σχολείο. Ήθελε μάλλον να αποφύγει τη συζήτηση με τη μητέρα του, σαν να ντρεπόταν να της μιλήσει, ή μήπως φοβόταν μην αποκαλυφθεί ένα καλά κρυμμένο μυστικό, που κρατούσε μέσα στην ψυχή του; Η κυρία Κατερίνα δεν ήθελε να τον πιέσει. Ήξερε πως αν ο Δημήτρης είχε κάποιο πρόβλημα θα ερχόταν μόνος του να της μιλήσει. Έτσι ξεκίνησαν σιγά σιγά για το σχολείο.

Στη διαδρομή ο Δημήτρης δεν ένιωθε καλά.
Άρχισε να τρέμει σαν να είχε πυρετό. Μόλις
έφτασαν στο σχολείο, ο πόνος που ένιωθε
στο στομάχι έγινε ανυπόφορος.

- Μαμά δε θέλω να πάω στο σχολείο.

Πονάει το στομάχι μου.

Η μητέρα του τον κοίταξε για μια στιγμή και μετά σκέφτηκε μήπως κάτι άσχημο είχε συμβεί στο σχολείο και ο Δημήτρης φερόταν τόσο περίεργα σήμερα, ενώ οι υπόλοιποι συμμαθητές του ήταν τόσο χαρούμενοι και ανυπομονούσαν να πάνε στο ζωολογικό πάρκο.

- Μαμά θέλω να γυρίσουμε σπίτι. Είμαι άρρωστος.
- Μα τι έπαθες Δημητράκη μου; Τι σου συμβαίνει;

Ο Δημήτρης δεν απαντούσε, αλλά η κυρία Κατερίνα συνέχισε να τον ρωτά επίμονα.

- Μήπως έγινε κάτι στο σχολείο; Τσακώθηκες με κάποιο συμμαθητή σου;
- Όχι, δε συνέβη απολύτως τίποτα μαμά. Απλώς, σου είπα, πονάω πολύ.

Η κυρία Κατερίνα, βλέποντας το παιδί της να μην είναι καλά, αποφάσισε να γυρίσει σπίτι.

Την επόμενη μέρα ο Δημήτρης ένιωθε κάπως καλύτερα. Όταν έφτασαν στο σχολείο, χαιρέτησε τη μητέρα του και έτρεξε κατευθείαν στην τάξη του. Οι συμμαθητές του συζητούσαν για όσα όμορφα είχαν συμβεί στη χθεσινή εκδρομή, που δυστυχώς αυτός είχε χάσει. Τη συζήτηση και τα τρανταχτά τους γέλια διέκοψε ο ήχος από το άνοιγμα της πόρτας.

Ήταν ο Δημήτρης που αλαφιασμένος μπήκε στην τάξη. Σχεδόν κανένας δεν του έδωσε σημασία. Συνέχισαν να μιλούν και να γελούν, σαν να μην τον είχαν δει να περνάει από δίπλα τους κι ύστερα να κάθεται στη θέση του, απέναντί τους. Μονάχα η Μαρία και η Σοφία τον χαιρέτησαν και έτρεξαν να τον ρωτήσουν τι ήταν εκείνο το τόσο σημαντικό πράγμα που συνέβη και τον έκανε να χάσει την εμπειρία της ξενάγησης στο ζωολογικό πάρκο.

Ο Δημήτρης τους είπε το λόγο της χθεσινής του απουσίας, ενώ απέφυγε να κοιτάξει τα υπόλοιπα παιδιά, σαν να φοβόταν πως εκείνα ειδικά ήξεραν καλά τον πραγματικό λόγο της απουσίας του.

Από τότε που είχε έρθει στο νέο του σχολείο, κυρίως τα αγόρια αλλά και ορισμένα κορίτσια της τάξης τον απέφευγαν επιδεικτικά. Δεν έπαιζαν μαζί του, δεν του μιλούσαν. Το χειρότερο όμως ήταν πως μερικά από τα αγόρια της τάξης του τού συμπεριφέρονταν άσχημα. Για παράδειγμα, στο διάλειμμα, αν τον έβλεπαν να κάθεται μόνος στο προαύλιο, τον πλησίαζαν όλοι μαζί και άρχιζαν να γελούν και να τον κοροϊδεύουν. Μια φορά, ένας από αυτούς τον έβρισε χυδαία και τον απείλησε πως, αν δεν έφευγε από το σχολείο οι ώρες του σ' αυτό θα γίνονταν αφόρητες.

Αυτό είχε συμβεί και την Παρασκευή, τρεις μέρες πριν από την προγραμματισμένη εκδρομή με το σχολείο. Η ομάδα των αγοριών είχε βρει το Δημήτρη να κάθεται μόνος στην αυλή του σχολείου. Τον πλησίασαν απειλητικά και του είπαν:

- Δεν πιστεύω να τολμήσεις να έρθεις στην εκδρομή τη Δευτέρα.
- Να ξέρεις πως, αν έρθεις, θα σε δείrouμε. Μην πεις ότι δε σε προειδοποιήσαμε.

Ο Δημήτρης εκείνη την ημέρα είχε τρομάξει πολύ. Ήθελε να ανοίξει η γη να τον καταπιεί. Δεν ήθελε να ξαναπάει ποτέ στο σχολείο, αλλά φοβόταν να το πει και στη μητέρα του γιατί η κ. Κατερίνα θα άρχιζε πάλι τις ερωτήσεις και ο Δημητράκης ώρες ώρες ντρεπόταν που δεν είχε το σθένος να αντιμετωπίσει όλους εκείνους που τον έκαναν να νιώθει παρείσακτος.

Ο Δημήτρης ήταν ένα διαφορετικό παιδί. Δεν του άρεσε να παίζει ποδόσφαιρο και έκανε παρέα με κάποια λιγοστά κορίτσια της τάξης του αλλά και με την Αλεξάνδρα, ένα κορίτσι με κινητικά προβλήματα. Η Αλεξάνδρα είναι δύο χρόνια μεγαλύτερή του και πηγαίνει στην έκτη δημοτικού. Λόγω του προβλήματος που έχει δεν μπορεί να περπατήσει όπως τα υπόλοιπα παιδιά και μετακινείται με αναπηρικό καροτσάκι.

Αυτό δεν της έχει δημιουργήσει κανένα πρόβλημα στη ζωή της, αφού είναι η καλύτερη μαθήτρια στην τάξη της και ασχολείται με ένα σωρό δημιουργικά πράγματα, αφού ζωγραφίζει και παίζει πιάνο. Στα μαθήματα ζωγραφικής γνώρισε και το Δημήτρη και από τότε κάνουν παρέα και στο σχολείο. Η Αλεξάνδρα είναι το μοναδικό άτομο που εμπιστεύεται ο Δημήτρης και τη θεωρεί πραγματική του φίλη.

Βέβαια αυτός ασχολείται εκτός από τη ζωγραφική και με τους χορούς. Αυτός είναι και ένας από τους λόγους που οι συμμαθητές του τον κοροϊδεύουν, ενώ δεν είναι λίγες οι φορές που γελάνε, όταν τον βλέπουν να κάνει πλεξούδες στα μαλλιά της Αλεξάνδρας ή να κουνάει τα χέρια, καθώς προσπαθεί να απαντήσει με τη λεπτή φωνή του σε κάποια ερώτηση του δασκάλου της τάξης.

Ίσως μερικές φορές και ο ίδιος νιώθει διαφορετικός. Αλλά εκείνον δεν τον ενοχλεί κάτι στη συμπεριφορά ή την εμφάνισή του. Και έτσι δεν μπορεί να καταλάβει και το λόγο που οι άλλοι του συμπεριφέρονται με αυτόν τον τρόπο. Ήθελε να βρει τη δύναμη να αντιδράσει και να υπερασπιστεί τα δικαιώματά του. Για το λόγο αυτόν αποφάσισε να μιλήσει στην Αλεξάνδρα για τις απειλές που είχε δεχτεί, προκειμένου κι εκείνη να τον βοηθήσει στο πρόβλημα που αντιμετώπιζε.

Σε ένα από τα διαλείμματα ο Δημήτρης εκμυστηρεύτηκε στην Αλεξάνδρα κάθε λεπτομέρεια του εκφοβιστικού περιστατικού που έλαχε να ζήσει. Η Αλεξάνδρα θύμωσε πολύ με τους συμμαθητές του Δημήτρη. Δεν είχε ξεχάσει ποτέ το ρατσισμό που είχε δεχτεί και η ίδια λόγω της κινητικής της αναπηρίας. Αποφάσισε να βοηθήσει τον μικρό της φίλο και ανέλαβε δράση.

Συζήτησε εμπιστευτικά με το Διευθυντή του Σχολείου για την άσχημη συμπεριφορά των συμμαθητών του Δημήτρη απέναντί του και τον έπεισε να οργανώσει μια εκδήλωση στα πλαίσια του σχολείου σχετικά με τα δικαιώματα των παιδιών και ειδικότερα με το σεβασμό της διαφορετικότητας του καθενός. Σε εκείνη την εκδήλωση η ίδια θα εξέθετε μπροστά στα παιδιά του σχολείου την εμπειρία που βίωσε και τα συναισθήματα που ένιωσε και αφορούσαν το ρατσισμό που δέχτηκε στο παρελθόν, λόγω του ιδιαίτερου προβλήματος που αντιμετωπίζει.

Παράλληλα, χωρίς να εκθέσει το μικρό της φίλο, θα καλούσε όλους εκείνους τους μαθητές του σχολείου που φέρονται άσχημα σε συμμαθητές τους, επειδή έχουν κάποιου είδους ιδιαιτερότητα, να αναθεωρήσουν τη στάση και τη συμπεριφορά τους, γιατί μονάχα με τον τρόπο αυτό ο κόσμος μπορεί να αλλάξει προς το καλύτερο.

Έτσι κι έγινε! Δύο εβδομάδες αργότερα, την 21η Μαρτίου, που ήταν και η παγκόσμια ημέρα κατά του ρατσισμού, όλοι οι μαθητές συγκεντρώθηκαν στην αίθουσα των εκδηλώσεων και παρακολούθησαν προσεκτικά τους ομιλητές που εξέθεσαν με τόσο απλό και όμορφο τρόπο τα δικαιώματα που θα πρέπει να απολαμβάνει κάθε παιδί, αλλά και τις υποχρεώσεις που πρέπει να τηρεί, μία εκ των οποίων είναι και ο σεβασμός στη διαφορετικότητα.

Οι ομιλητές τόνισαν ιδιαίτερα τη σημασία της εξάλειψης του φαινομένου του ρατσισμού. Όλοι οι μαθητές του σχολείου, αλλά κυρίως όσοι πλήγωσαν με τη συμπεριφορά τους την ευαίσθητη ψυχή του Δημήτρη, άρχισαν να παρακολουθούν ανυποψίαστοι την ενδιαφέρουσα αυτή ομιλία, ενώ ταυτόχρονα σκέφτονταν πώς είχαν φερθεί οι ίδιοι το προηγούμενο διάστημα στον μικρό Δημήτρη.

Αμέσως μετά πήρε το λόγο η Αλεξάνδρα. Με την ομιλία της είχε συγκινήσει τους περισσότερους μαθητές, καθώς περιέγραφε όλα τα άσχημα περιστατικά που είχε βιώσει η ίδια από ορισμένους συμμαθητές της. Ο Δημήτρης την άκουγε με προσοχή και συγκινημένος σκούπιζε τα δάκρυά του.

Όταν η Αλεξάνδρα τέλειωσε την ομιλία της, λέγοντας πως φαινόμενα ρατσισμού υπάρχουν στο σχολείο της και θα πρέπει πάση θυσία όλοι να φροντίσουν για την εξάλειψή τους, καταχειροκροτήθηκε από μαθητές και δασκάλους. Ακόμα και εκείνοι που εκφόβιζαν τόσο καιρό το φίλο της, άρχισαν να την χειροκροτούν. Βλέποντάς το αυτό, ο Δημήτρης ένιωσε τόσο δυνατός, που αν κάτι παρόμοιο του συνέβαινε στο μέλλον, θα μπορούσε με τόλμη πια να το αντιμετωπίσει και μόνος του.

Καθώς έβγαινε από την αίθουσα εκδηλώσεων, μετά το τέλος της ομιλίας, άρχισαν να τον πλησιάζουν όλοι εκείνοι που του είχαν φερθεί άσχημα στο παρελθόν. Ακόμα και εκείνο το αγόρι που τον απείλησε πως θα τον δείρει, τώρα ήθελε να του δώσει το χέρι, ζητώντας του συγγνώμη για την απαίσια συμπεριφορά του. Ο Δημήτρης δεν φοβόταν πια. Πήγε προς το μέρος τους. Οι συμμαθητές του φαίνονταν στενοχωρημένοι και μετανιωμένοι.

Δεν τολμούσαν να τον κοιτάζουν στα μάτια. Ο Δημήτρης κατάλαβε πως η σημερινή εκδήλωση είχε πετύχει το σκοπό της.

- Δημήτρη, φώναξε το ένα αγόρι. Να μωρέ...έχουμε μετανιώσει για τον τρόπο που σου φερόμασταν τόσο καιρό.

Ήρθαμε να σου ζητήσουμε συγγνώμη.

- Ναι Δημήτρη, κι εγώ θέλω να σου ζητήσω συγγνώμη.

Θα ήθελα, αν το θες φυσικά κι εσύ, να γίνουμε φίλοι.

- Κι εγώ θέλω να γίνουμε φίλοι Δημήτρη. Συγγνώμη για όλα.

- Εντάξει παιδιά. Φίλοι!

Από εκείνη την ημέρα που έδωσαν τα χέρια, ο Δημήτρης πηγαίνει στο σχολείο με λαχτάρα να παίξει με τους φίλους του. Τα βράδια, πριν κοιμηθεί, σκέφτεται πως, αφού η Αλεξάνδρα κατάφερε να αλλάξει τη στάση των παιδιών απέναντί του, υπάρχει ελπίδα. Ο καθένας από μας μπορεί να αλλάξει τον κόσμο προς το καλύτερο. Αρκεί να δράσει.

ΧΘΕΣ ήμουν έξυπνος
και ήθελα να αλλάξω τον κόσμο

ΣΗΜΕΡΑ είμαι σοφός
και άλλαξα τον εαυτό μου.